Ч. 3. Чернівці, пятниця дня 7. (20.) січня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К. — с.
„ пів року	10 „ — „
„ чверть року	5 „ — „
„ місяць	1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Полїтичний перегляд.

Авдиєнциї у бар. Ґавча.

Дня 17. с. м. приняв барон Ґавч на авдиенциї також проф. д-ра Скедля. Бар. Ґавч обговорював справи буковиньскі й нїмецкі. Між иньшим висловлював ся із великими похвалами для діяльности буковиньского сойму.

Події в Росиї.

Минувшого тижня відбув ся в Москві приватний з'їзд предводителїв дворяньства із усїх ґуберній. На тім з'їздї порушено питане, яке становище має заняти российска шляхта супротив конституцийного руху. Ухвалено слїдуючу резолюцию: Реформи суть безусловно конечні. Указ царя в справі реформи треба би в той спосіб доповнити, щоби правительство представителям российского народу дало запоруку в той спосіб, що контроля законного поступованя властий була би тим представителям передана. Відтак має рада державна бути переобразована на визшу правительственну інституцию, в котрій би вибирані репрезентанти всїляких станів мали таке саме право як репрезентанти правительства радити над справами державними і голосувати над ними. — В путилівских варстатах — як доносять з Петербурга — застрайкувало 12 тис. робітників. Передвчера покинули робітники працювати і супокійно вийшли із фабрики. Рівночасно прибули відділи полїциї, піхоти і козаків. Заступники робітників домагають ся, щоби дни страйку були плачені після середної скалї платнї, щоби зложити спільну комісию, якаб рішила спірні квестиї, а вкінци щоб завести 8-годинний день працї. Підчас нарад, що відбули ся сими днями, з'явили ся також социялїсти і заявили ся проти страйку а за висланем петициї всїх робітників до правительства, в якій поставить ся домаганя свободи зборів, преси і слова а також видане нового реґуляміну фабричної працї. Одначе внесеня социялїстів відкинено. На зборах, що відбули ся передвчера, постановили робітники вислати до управи фабрики депутацию із предложенем своїх бажань, а колиб їх не принято виступлять робітники із оружем в руцї. Одначе цїлий рух не має (?) характеру революцийного, а підбурюючі промови остали без наслїдку. Робітники заявили, що не стремлять до зміни державного ладу, тільки до усущеня економічної справедливости. Злишним мабуть буде виказувати противеньства в самім текстї сего донесеня российскої аґенциї, якого правдивість годї впрочім тепер провірити.

Македонїя в числах.

В Атенах вийшла брошура із статистичними виказами македоньскої країни, що дає найлїпше сьвідоцтво, як важко полагодити т. зв. македоньску квестию. Прим. в серескім санджаку живе 126 тис. Турків, 163 тис. Греків і 116 тис. Болгарів. А те населене так пороз міщуване, що із селами болгарскими сусїдують сербскі а біля тих таки є й турецкі. Буває й таке, що і в однім селї є пів села такого а пів такого, тож не важко уявити собі, що там дїє ся, як счинить ся яка національна суперечка. Згадати треба, що кождий нарід удержує свої власні школи. У вілаєтах солуньскім і монастирскім мають Греки 998 шкіл, Болгари 561, Серби 53, а Румуни 49. В тих вілаєтах мають отже на поли шкільництва над Болгарами перевагу Греки, але є се вислїдом їх народної чисельности, бо на 332 тис. Болгарів є там 650 тис. Греків. Оттим то найбільше ненавидять ся тут Греки з Болгарами, а у вілаєтї косівским дїє ся те саме між Сербами а Болгарами.

Ще одна кабінетна кріза.

Перехід із р. 1904 на 1905 був справдї грабарем всїляких кабінетів. Не поминув він також і поменьших держав як Греция й Румунїя а завитав також і до Данїї. Мінїстерство Дайнцера вже здавна було там захитане, дійшло навіть до того, що комісия буджетова ухвалила нагану мін. війни Мадзенови, за те що на власну руку починив вседатки на укріплене Штокгольму. Мадзен мусїв уступати а з ним пішов „для товариства“ мінїстер маринарки Єнке а відтак в наслїдок трех перепалок між самими собою пішли ще прочі чотири мінїстри так, що кабінет перестав існувати. Король поручив зложене нового мінїстерства Хрістензенови, що вже був перше мінїстром в кабінетї Дайнцера. Хрістензен вже й зложив за згодою короля новий кабінет, який станув вчера перед наново скликаним „фолькетінґом“. Отся остра кабінетна кріза пояснює ся тим, що в даньскім парляментї є дуже сильна радикальна партия, яка хоче Данїю зневтралїзувати і знести армію. Як раз щось противно як те, що робить ся по иньших „великих державах“.

Двайцятьпятилїтний ювилей „Дїла“

Найстарша і найбільша руска часопись, перший наш дневник — львівске „Дїло“ покінчило вже 25 лїт свого видавництва. Чверть столїтя — се спорий шмат часу передовсїм для часописї та й то ще рускої, яка мусить бороти ся з ріжними преріжними перепонами. Витаючи нашу братню часопись із єї ювилеєм подамо дещо із історії єї, на основі даних із ювилейного числа, що не буде без інтересу і для наших читачів.

Гадка, видавати полїтичну народ. часопись виринула у Львові 1879 р., коли показали ся сумні наслїдки інертности москвофільских послів. В 1873 р. висилає їх „Русская Рада“ при помочи центрального правительства аж 15 але вони цїлий час свого послованя так прогайнували, що в 1879 р. виходить їх із урни виборчої лише трох. Для ратованя екзистенциї відчули тодїшні галицкі народовцї конечність перейти із лїтературно-наукової почви — на поле полїтичного труду. Першим кроком до сего було основане полїтичного орґану для інтелїґенциї, до чого ініциятиву дав пок. ред. „Правди“ Вол. Барвіньский (конц. адв.) і адм. „Правди“ Дамян Гладилович (проф. ґімн.). І справдї по нарадах і ухвалї львівскої „громади“ стало „Дїло“ виходити вже 1. ст. ст. січня 1880. Першим безплатним редактором був саме Волод. Барвіньский.

В 1880, 1881 і 1882 р. „Дїло“ виходило двічи в тиждень що середи й суботи в форматї аркуша (меньшого нїж нинїшний, хотяй від 1882 р. аркуш побільшено в ширину) і коштувало в дорозї передплати для провінциї 8 зр. річно (піврічних і квартальних цїн не подаємо, бо они завсїгди становили половину зглядно четвертину річної цїни).

Від 1883. до кінця 1887. року „Дїло“ почало виходити тричи тижнево, що вівтірка, четверга й суботи, а передплата на провінцию була 12 зр. річно. Формат був до кінця 1886. р. такий, як в 1882 р., а в 1887 р. збільшено его на формат більше - меньше краківского Czas-у без підвисшеня передплати.

Від 1888. р. „Дїло“ почало виходити що-дня, в форматі незміненім до нинї, а річна передплата на провінцию була до кінция 1889 року 18 зр. річно а від 1900 р., по скасованю ґазетного стемпля, 16 зр.

Від 1881—1886 рр. мало „Дїло“ дебіт до Росиї, що значно причинювало ся до удержаня зносин із Україною та до материяльної підмоги часописи. Та в 1886 р. дебіт відобрано на доноси московских аґентів в Галичинї, яким не на руку були ревеляциї „Дїла“ про „Общое рольничо-кредитовое заведеніе — розгарбане кацапскими „фінансїстами“.

Казимир Тетмаєр.

ІЗ ЦИКЛЮ „МЕЛЯНХОЛЇЯ“.

Перевів Остап Лїнський.

Спогад.

Конаючому потемнїло дуже в очах і він чув, що смерть надходить — тож почав глядїти в зад, поза себе, хотїв ще раз побачити життя.

Тихим, довгим короводом линули ріжні лиця йому перед очи, а кожде несло спогад болю або розкоші. А що спогади болю вельми переважали, то вмираючий думав, що не варто жалувати, що більше вже не побачить сих облич.

Лиш нараз з товпи блиснуло до нього двоє очий повних слїз — пізнав їх. Відогнав прочі мари і почав вдивлювати ся в них.

Були се очи старця, жебрака, якому він дав у студену ніч плащ, стягнувши його із себе.

Іймив його жаль, що вже послїдний раз має спогад сих очий, що їх не буде міг споминати по смерти.

Суд.

Душа вийшла з тїла і ангел взяв єї за руку і попровадив в якісь сїрі, сумні пустарі і посадив єї на каменї. А з гори, з понад сивавої сїроти розстелених мрак, озвав ся голос: Суди себе сама!...

І зараз перед очима душі почала плисти ріка, якої вода — пізнала душа — була з саміських сльоз, лиш мутна.

А ангел сказав: Гляди, ось сльози, які спричинила ти, коли була там — на землї.

А душа відказала: Так, лиш туть пливуть і мої змішані сльози.

І тричі озивав ся ангел до душі і тричі она йому відповіла. Та нараз мутна вода ріки стала чистою, як хрусталь і дуже глибокою. І ангел сказав: Се сльози твоєї матери. А душа прислонила лице і відповіла: Ось я виновата, бо тут нема змішаних моїх сльоз.

Тїнь.

Всюди посуває ся за чоловіком тїнь. Не кидає його нїколи, нї в день нї в ночи. Часто чоловік глядить на ню, а не бачить єї, так, як не бачить ся часом дерев, що ростуть перед хатою, коли довго мешкаємо, або прохожих на вулицї, коли в нас иньша думка вселила ся.

Лиш ся тїнь є все при чоловіцї. І тодї коли немовлятем ловить груди матери, коли глядить омлїваючій в любовних обіймах женщинї в прислонені очи, глядаючи в них сорому і сильнїйшого від нього бажаня, і тодї, коли дивить ся на весняну траву і думає, що може вже будуча весна на його могилї травою зазеленіє.

День і ніч, все і всюди, йде ся тїнь за чоловіком, вірнїйша ніж жажда щастя, вірна, як самотність — сею тїню є — смерть.

Любов.

Здавало ся менї, щом бачив усї години, які маю ще пережити.

Они летїли поволи перед моїми очима, наче стадо мев при заходї сонця жаркого дня.

Крила всїх годин мого життя первісно білі, забагрені були кровю. Лиш однїська послїдня мала крила білі і чисті.

Тож подумав я, що хоть смерть буду мати солодку, спокійну.

Нараз прийшла она, ся женщина, яку я люблю і побачивши години, які маю ще пережити, а тому що всї були скервавлені, лиш ся послїдна біла і чиста — сказала:

— Хочу щоб і ся була як прочі. Я не питав єї: чому?

А потім сказала:

— Лиш звідки взяти крови?

Тодї я вказав на моє серце і вручаючи її штилет сказав:

— Удар.

Коли підняла руку, щоби вцїлити, я тільки думав, чи зможу здавити зойк, щоби єї не зжахнути. А коли вдарила, хоть біль був страшенний — я не зойкнув.

Кров, що виплила з мойого серця сплямила білі і чисті крила послїдної години мойого житя. Тож подумав я, що навіть й смерть буду мав гірку і страшну, але не питав, чому ся женщина так зробила?

Хотїла так — а я єї любив.

Щастє.

Не говорім про щастє, якого бажаємо, не говорім про нього...

Щастє се наче мала птичка... легко його наполохати.

Ждїм тихо, не говорім про нього навіть не думаймо... в тиші серця в глубинї серця бажаймо його скриваючи навіть перед своїми думками се бажанне.

Бо щастє се наче сьвітло в хмарах: вигляне на хвилю, замерехтить, лиш так легко і назад скриваесь.

Не взиваймо щастя, не стремім, не борім ся о нього, а ждім як дїти — яким снить ся Різдво, що Христос прийде до них з гостинцями — в боязни ждуть на нього трівожно, тихо, а терпеливо.

Як має прилинути, прилине... не йдїм до нього.

Щастє се наче сонце, про яке мріють цьвіти що лиш однїський день цвитуть... они не могуть йти до нього, ждуть.

Коли день ясний прийде; коли хмари закриють небо, ждуть надурно.

Повянуть і не побачуть сонця. Сумерком, в годинї смерти будуть казали; і ось ми надурно розхиляли до нього свої чаші.., не прийшло...

Ждїм тихо щастя... оно є для сердець, чим сонце для цьвітів, що лиш

Від 1882 р. почало „Діло“ видаватись із бібліотекою найзнаменитших повістий.

Від 1880—1887 р. було „Діло“ власностю основателів. Спершу всї справи, що відносили ся до часописї полагоджувано на щорічних зборах львівскої „громади“, впрочім мали пок. В. Барвіньский яко редактор а проф. Д. Гладилович як адміністратор повне довіре громади і вільну руку. По смерти Барвіньского входять основателї у свої права і самі полагоджують все, що дотикало розвитку і напрямку „Діла“. В 1887 р. коли „Діло“ перемінено на дневник, для певнїйшої забезпеки видавництва уложили основателї між собою „контракт спілки“ із докладним зазначенем своїх прав і обовязків. Контракт той відновлено 17. цвітня 1895 р. Годить ся тут згадати про жертву пок. о. Ст. Качали, який зложенем 1000 зр. на кавцию уможливив видаване „Діла“ як щоденної часописї.

Першим редактором був основатель „Діла“ Володимир Барвіньский до своєї смерти (2. лютого 1883 р.). Яко видавець і редактор підписував „Діло“ в 1880 Михайло Коссак, в 1881 р. якийсь час Барвіньский підписував ся як одвічальний редактор, аж від 6 числа 1882 р. підписував ся яко властитель і редактор. По смерти В. Барвіньского „громада“ установила редактором Антона Горбачевского, кандидата адвокатури. Новий редактор не був фірмантом (як М. Коссак), писав до кождого числа, але що був занятий в адвокатскій канцеляриї, то фактично вів редакцию Іван Белей, котрий вже другого року (від 26 числа з 1884 р.) почав підписувати „Діло“ яко видавець і редактор. Під его редакциєю оставало „Діло“ до кінця марта 1902 р., коли задля тяжкої недуги Спілка уділила ему цїлорічну відпустку. На місце Белея обняв редакцию „Діла“ провізорично др. Вол. Охримович і вів еї півроку. На его місце покликала Спілка д-ра Евгена Левицкого. Спершу яко провізоричний, а від марта 1903 р. яко фактичний редактор веде др. Евген Левицкий редакцию „Діла“ по нинїшний день.

Першим співробітником „Діла“ був Іван Белей, вступивши до редакциї в лютім 1880 р. Другим був Іляріон Грабович, від 1881 до 1884 р. По смерти Барвіньского були співробітниками: Ів. Франко (в 1883, 84 і 85), Вол. Масляк, Кирило Кахникевич (від липня 1883 до 1891 р., доли відійшов на редактора „Нар. Часописи“), Вол. Коцовский, Нат. Вахнянин (від 1885 до сїчня 1894), Евг. Олесницкий (від 1885 до 1889), Мих. Струсевич (до смерти в 1898 р.), Корнило Устиянович, Павло Кирчів (1890 р.) Ант. Березиньский, Ос. Маковей, др. Щурат (в 1895 і 96). До нинї є членами редакциї: дир. Олександер Борковский (від 1895 р.), Вячеслав Будзиновский (від 1898 р., покликаний на місце пок. Струсевича), Льонгин Цегельский (від 1900 р.) і Олекса Кузьма (від 1902 р.).

Коли заснoвувало ся „Діло“, основателї мали на-разї дуже малі бажаня: „аби 400 передплатників в першім роцї, а ґазета, при удїлах основателїв, виплатить ся“. І справдї виплатило ся, хоч при незвичайній ощадности. Число передплатників було більше як 400, хоч не досягло цифри 500. З передплати і удїлів вплинуло 4·733 зр., з інсератів 470; цїлий прихід в роцї був 5.207 зр. В розходах було: на редакцию 1396 зр. (редактор Барвіньский побирав 80 зр., Белей 25 зр. місячно) хата, услуга, опал і сьвітло коштували за цїлий рік 50 зр.! — цїлий розхід (що не друкарню, на марки й стемпель ґазетний і так далї) був 5.133 зр. Недобору за 1880 рік було всего 586 зр. довгу друкарнї, який мав покрите в „посліплаті“ т. зв. „медлительних“ предплатників. Льокаль редакцийний містив ся при улици Кракiвскій (в домі, де нинї реставрация Віксля) на першім поверсї в мешканю Барвіньского; у фронтовій комнатї він мешкав і приннмав гостий, а друга від подвіря служила для сотрудників і для адміністрациї та експедициї (розуміє ся одної й другої безплатної). Там містило ся „Діло“ до кінця 1882 р., аж в сїчни 1883 р. перенесла ся вже з тяжко хорим редактором до того льокалю, яке займає й нинї. Від 1881 р. ред. Барвіньский побирав 100 зр. місячної платнї.

З хвилею коли за інїцнятивою пок. Д. Гладиловича перемінило ся „Діло“ на дневник, стали зростати его фінансові клопоти. На се складали ся: за низька передплата, завід на інсератах, малий зріст передплатників, як старим рутеньским звичаєм залягали із передплатою. Зміна на лїпше настала аж тодї, як видавництво взяло ся не на жарти до „посліплатників“. Поступ зазначував ся з року на рік, аж „Діло“ стало тепер кріпко на ногах; тут згадати ще, що воно печатало ся в друкарни „Наук. тов. ім. Шевченка“, відтак Ставропігійскій а вкінци Манецких. По смерти Д. Гладиловича вів адміністрацию К. Паньківский і О. Ярема а від 1893 веде еї платний урядник А. Зарицкий. Експедицию „Діла“ ведуть дївчата під управою п. Йосифи Ігнатівної.

одніський день цвитуть... — як має прийти, прийде.

Не говорім про щасте, якого бажаємо, не говорім про него... — оно полохливе, як птах.

Журавлї.

Раз бачив я журавлїв, що летїли на схід довгим, відлетним ключем.

Був то осїнний вечір, повний сумовитого фіолету і тишї, як все в сю пору в Татрах.

Журавлї летїли вільно. чорнїли над шпилями, орожевлиними послїдним сяєвом сонця.

Я глядів за ними довго, що раз, з більшим сумом, поки не зникли. Не знаю чому — видало ся менї, що еї журавлї забудуть на морі і не повернуть вже нїколи.

Летїли десь в воздушну безмеж, в даль так задумчиві для ока, як би і они чули, що летять туди послїдний раз, що не вернуть вже нїколи.

В розбитім стогонї теорбана нема більше суму, як у сїм слові: нїколи.

Анї вихор в Татрах, що бе крильми о лїд на замерзлих озерах, не стогне сумнїйше...

Скарга підтятих дерев, що витягають до сонця вітти, є в сїй мові і погляд очий людий, що вмирають.

І що має робити чоловік, якому уйтає віра в найдорожшу річ, як еї журавлї, про яких не знаю чому я думав, що забудуть на морі і нїколи не вернуть?...

Письма з краю.

З над берегів Сучави.

(*Убійство. — Як живуть наші люди? — Потреба читальнї. — Відарава ромунізаторам*).

Недавно відограла ся в Милишівцях гор. сумна подія, котра кидає на се село дуже яскраве сьвітло. Причиною еї була як звичайно горівка. У вівторок дня 20. м. м вечером вийшло ся кілька „добрих приятелів“ у Михайла Воящука і забавляли ся там при горівцї до пізної ночи. Домів почали аж тогди розходити ся, як вже не стало нї горівки нї гроша. На перед вийшли із хати Николай Воящук і Дмитро Онисимнюк, наколи доматор забавляв ся із рештою „гостями“ далї. Небавом почали і ті другі розходити ся а доматор Михайло Воящук випроваджуючи їх вийшов також за ними на двір. Тепер прискочив Николай Воящук, що перший опустив товариство і чекав потім під хатою, до него і вдарив его сапою по голові так сильно, що той повалив ся в тій хвили залитий кровю до землї. Звідси вже мусїли побитого занести до хати, де він по кількагодинній тяжкій мукї закінчив жите. От до чого приводить наших селян горівка! А в Милишівцях бійка, крадїж, розпуста і процеси на дневнім порядку. Нема такої днини, аби не було в суді 40—50 милишівских людий. Тай наслїдки проявляють ся, бо лиш чуєш, як довжники того зафантували, тамтого на лїцитациї продали, а он там тому розвалили хату і так далї. В недїлю і сьвято церква порожна хоть возом обертай, зато коршми набиті, що й іглиі не пропхаєш. Тут чоловікови мимохіть насувають ся питання: що робила до тепер церква? А що школа? Справдї не великі здобутки, якими можуть ся дві інституциї похвалити із минувшої дїяльности... Із сего одинського випадку видно вже, як дуже потрібно тут читальнї, котра би мала ширити світло між темними громадянами просьвіту. Як лиш найде ся тут який щирий чоловік, котрому лежить справа народна на серци, і возьме ся до дїла, так зараз знайдуть ся і кирпинки, котрі вміють кидати колоди під ноги. А наші сьвященики? Вони увихають ся і збирають підписи на волоску школу, бож видите від волоскої школи залежить щасте цїлої милишівскої рускої громади. Сотрудник Абажер спростовує у волоский ґазетї „Viitorul“ ч. 12 наші скарги подані в ч. 133. „Буковини“ і жалує ся там, що нїби-то національні права (подібні тереневі була і в gemeine Lügenzeitung nb. в „Надїсланім“. — Прим. Ред.) милишівских Волохів вкорочені, бо они не мають тут волоскої школи. Но і якже нї? Таже після найновійшого шкільного шиматизму урядового є в Милишівцях на 316 дітий шкільних 300 руских, а аж 16 волоских. І не кривдаж то? А що би о. Абажер сказав на то, як би ми зажадали, аби для тих 40 руских милишівских дітий, що їх Серетян забрав до бадївскої школи, запроваджено руску мову в Бадївцях? То би було „насильство“ — правда? Також винує Абажер д-ра Фл. Лупу, чоловіка, котрий певно може ся похвалити більшими заслугами около волоского народу як о. Абажер, що той ся... — не старає о Волохів! Ми що повернемо до еї справи, а о. Абажереви радимо, аби собі тим часом прочитав відповідь, яку дістав таки у волоскій ґазетї „Voința poporului“. Та ще чоловіка не ущасливляє, як навчить ся его волоского отчинашу або вірую.

Той сам.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 18. сїчня 1905.

Чи узнає наша консистория Русинів? Отсе питане мусить вирнути в кождого, хто бував сими днями в катедрі. Як звісно, відбуває ся в Чернівцях на Йордан велике сьвято, якого хід заповідає консистория оголошенями. Сего року печатані ті оголошення лише в румуньскій мові, так що коли прийшов би хтось чужий до катедри і прочитав ті румуньскі оголошення, які прибиті на обох половинах дверий, то мусїв би подумати, що хто православний, той Румун, а Русинів православних нема. — Таке саме враженє відніс би чужий, як би був при ґратуляциях митрополитї на Новий Рік. Коли в нашій консисториї засїдають і Русини, то вжеж годило би ся, щоб о. архимандрит Калїнеску, який говорив до митрополита іменем консисториї і клиру по румуньски, заговорив був і по руски кілька слів. Одначеж він сего не зробив, щоби зберегти румуньский характер консисториї. Розуміє ся по промові рознесла ся гучні „se trăească“, а лиш дуже тихі два-три „многая лїта“, на що змогли ся рускі богослови. В румуньскій мові була і серенада відсьпівана семинаристами, так само очевидно в румуньскій мові відновів митрополит. І щож могли подумати собі Нїмцї, яких було тут чи мало? Очевидно: Bukowina ist ein rumänisches Land; dies ist das rumänische Konsistorium und dies ist der Rumänen Erzbischof. — Що консистория стремить до того, щоби задержати (безпідставно) румуньский характер, се доказує і той факт, що мова урядова — як довідуємо ся — там румуньска, бо иначе не було би 6 руских богословів, які не знають нї слова по румуньски, дістало декретів в мові румуньскій. — „Нема Русинів, Русинам нїчого не треба“, так думає собі консистория. О сїм може переконати ся також кождий, що слухає румуньскі і „рускі“ проповіди в катедрі. Коли румуньский проповідник о. др. Попескул завдає собі труду і порнває своїми проповідями вірних, то „руский“ проповідник о. Прокопович вигикує свою „проповідь“ собі під носом і то мовою — конґльомератом зі всїх мов. Так що і не диво, що підчас його науки питають люди одні других: „Се по руски, чи по волоски?“ — О. Прокопович здобув собі на Різдво славу, бо відсловзував послане митрополита — так ниняво в такий нудний спосіб, що люди певно нїчого не зрозуміли, дрімали собі. І так іде крок за кроком. Чиж консистория ще не прозріла, на які безпута веде вона свою паству і що вичерпала ся вже й руска терпеливість?

Вечерок з танцями устроюють товар. „Руска Бурса“ і „Руска Школа в Серетї“ дня 4. лат. лютого 1905. в серетскім касинї. Чистий зиск призначений для „Рускої бурси в Серетї“. Запрошеня висилають ся небавом.

Отворене „Січи“ в Дихтиницях відбуде ся 20. сїчня н. ст. с. р. о 11. год. перед полуднем під голим небом на ставу п. Маковецкого з слїдуючим дневним порядком: 1. Слово привітне. 2 Поясненє статутів. 3. Уконстатоване старшини. 4. Зложене приречень і роздача лент. 5. Ухвала членьских паїв. 6. Вільні внесеня і справи в справі товариства. — *Севастиян Балошескул*, справник. *Іван Иолек*, кошовий.

З Буковиньского Бояна. Правильні проби починають ся з понедїлком дня 23. сїчня і будуть відбувати ся як перше, що понедїлка і пятниції від 7—8 год. вечером.

Смерть пачкаря. Перед двома тижнями помер в Ржавинцях, селї по росийскім боцї по короткій а тяжкій недузї пачкар Манолїй. Він бував також орудием в руках росийскої пограничної сторожі, в якої руки видав недавно транспорт нелеґальної лїтератури враз із революціонером, що еї хотїв перевезти до Росиї. Замітно що капітан пограничної сторожі заохотив був Манолїя до сеї зради надїєю на 100 рублеву надгороду, якої відтак зовсїм не виплатив.

Смертність в Чернівцях. В містї Чернівцях померло в грудни 184 осіб супроти 121 із попередного місяця. Коли порівнати сї числа до суми населення 72.686 то смертність винесе 25·1% pro mille.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.